

LIETUVOS KOMUNISTŲ PARTIJOS

KUPIŠKIO RAJONO KOMITETO

IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ

DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

STALINO KELIU

Eina nuo 1946 metų

Kuplėklis,

1961 m. birželio 21 d.

Trečiadienis

Nr. 49 (1532)

Kaina 2 kap.

SIENAUKIME, GAMINKIME SILOSA

Kaip niekuomet šiais metais užderėjo dobilai, daugiametės žolės. Niekas net neatmena, kad kada nors anksčiau būtų tiek priaugę įvairios žolės. Taigi, šiais metais yra visos sąlygos sukaupti žymiai daugiau pašarų. Šiame numeryje spausdinama medžiaga iš Lietuvos KP rajono komiteto ir rajono DŽD Tarybos vykdomojo komiteto nutarimo. Čia nurodoma, kas reikia daryti, kad šiais metais žymiai daugiau būtų pagaminta stambųjų pašarų ir ankstyvojo siloso.

Jau praėjusių metų „Salamiesčio“, „Tarybinio pirmūno“, „Byčių“ kolūkių patyrimas rodo, kad šienauti v suomet reikia kaip galima anksčiau, šieną džiovinoti tik žaiginiuose. O svarbiausia dėmesį reikia skirti ankstyvojo siloso gamybai. Todėl ir neuostabu, kad praėjusiais metais minėtuose kolūkiuose buvo pagamintas reikiamas kiekis šieno, dobilų, ankstyvojo siloso, gyvulių iki soties buvo aprūpinti savais pašarais. Artelėse buvo sėkmingai įvykdyti socialistiniai įsipareigojimai žemės ūkio produktų gamyboje.

Žalioti masė—dobilai, šienas—yra didelis visuomeninio ūkio turtas. Nuo to, kaip kolūkliai sugebės šį turtą sunaudoti, priklausys tolesnis jų stiprėjimas, socialistinių įsipareigojimų vykdymas gyvulininkystės produktų gamyboje. Iki šiol oras buvo lėtingas. Yra daug sunkumų džiovinant šieną. Todėl, jeigu ir toliau oras bus drėgnas, pagrindinius žaliojo pašaro plotus reikia susilosuoti. Visų pirma tas liečia „Bugailiškių“, „Žadeikių“, Mičiurino vardo kolūkių vadovus, nes ankstesniais metais dėl jų apsilėidimo nebuvo išnaudojamos visos sąlygos šieno ir siloso gamybai, o žemė gyvuliui badaudavo. Panašių klaidų kartojimas turi baigtis visam laikui. Tų kolūkių, kur šiais metais abejingai žiūrėta į šienapiūtės darbus, apsilėidusius vadovus reikia griežtai bausti.

Labai gera priemonė šienui ir dobilams džiovinoti yra žaiginiai. Tik nuėmus derlių, ji galima dėti į žaiginius, todėl, ir lėtingam orui esant, bus išvengta žymių derliaus nuostolių. Gerai daroma „Aukštupėnų“ kolūkyje. Čia kiekvienas kolūketis jau turi pagaminę po kelias poras žaiginių. Dar keistai į jų gamybą žiūrima „Lėvenų“, „Pirmūno“, Mičiurino vardo kolūkinose. Čia beveik visai nėra pagamintų žaiginių. Argi ne dėl šios priežasties šiose artelėse ir praėjusiais metais liko daug nenušienautų pievų, sugedo žymiai dalis pašarų?

Draugai kolūkiečiai, žemės ūkio specialistai! Gausus šieno ir dobilų derlius jūsų rankose. Nuo to, kaip sugebėsite nuimti ir sudoroti turtingą šių metų derlių, žymia dalimi priklausys tolesnis kolūkių ekonomikos klimas. Tad, sudorojant derlių, dalyvauskite visai. Tegu nelieka nei vieno, kam nerūpėtų gausus šiemetinis derlius. Šienaudami pilnai išnaudokime techniką, visas šienapiūtes.

Visuomet prisiminkime, kad derlius mūsų rankose, draugai!

TSRS AUKŠČIAUSIOSIOS TARYBOS PREZIDIUMO I S A K A S

DĖL TSKP CK PIRMOJO SEKRETORIAUS IR TSRS MINISTRŲ TARYBOS PIRMININKO DUKART SOCIALISTINIO DARBO DIDVYRIO DRAUGO N. CHRUSČIOVO APDOVANOJIMO LENINO ORDINU IR TREČIUOJU „PIAUTUVO IR KŪJO“ AUKSO MEDALIU

Pažymint įžymius TSKP Centro Komiteto Pirmojo sekretoriaus ir TSRS Ministrų Tarybos Pirmininko draugo N. Chruščiovo nuopelnus vadovaujant raketinės pramonės, mokslo ir technikos kūrimui ir vystymui ir sėkmingai įvykdyti pirmąjį pasaulinį kosminį tarybinio žmogaus skridimą laivu-palydovu „Vostok“, atvėrusį naują erą užkarliaujant kosmosą, apdovanoti draugą N. Chruščiovą Lenino ordinu ir trečiuoju „Piautuvo ir kūjo“ aukso medaliu.

TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Pirmininkas
L. BREŽNEVAS
TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Sekretorius
M. GEORGADŽE

Maskva, Kremlius,
1961 m. birželio 17 d.

Tautųdraugystėje—MŪSŲ JĖGA

Aš—paprastas darbininkas, kalvis. Mano tautybė—latvis. Kaip ir tinka buvusių proletarų tėvų vaikui, nuo pat jaunų dienų išmokau pelnyti duoną. Prasidėjus Didžiajam Tėvynės karui, aš jau atlikau karinę prievolę Tarybinėje Armijoje. Taip nuo pirmųjų karo pradžios dienų išjungiau į kovą prieš vokiškuosius fašistinius okupantus. Rūsdėmis karo sąlygomis, ginant didžiosios socialistinės Tėvynės garbę ir laisvę, kovavau kartu su broliais rusais, lietuviais, ukrainiečiais ir kitais tarybinės šalies sūnumis. Dėka tarybinių tautų vienybės, dėka socialistinės santvarkos stiprumo, tarybinių žmonių didvyriškumo, fašistiniai okupantai buvo sutriuškinti. Tarybiniai kariai pergalingai vėliavas iškėlė Berlyne.

1947 metais buvau demobilizuotas iš Tarybinės Armijos. Tuojau pradėjau dirbti Latvijoje—Nereto rajono Jakobpilio tarybiniame ūkyje.

Prieš kelis metus vedžiau. Mano žmona Anelė Narbutaitė iš Pandelio rajono Kvietkų apylinkės—lietuvi. Praėjusiais metais persikėlėme į Kupiškį. Ir toliau nesiskiriu su savo, kalvio, amatu. Dirbu vyr. darbų vykdytojo statybos bare. Montuojame geležies konstrukcijas blokų fabrike.

Su didžiausiu dėmesiu klausiausi draugo N. Chruščiovo kalbos, pasakytos per Maskvos radiją ir televiziją 1961 metų birželio 15 dieną. Tai—nepaprastai protingi, atviri ir dalykiški žodžiai. Mes, darbininkai, karščiausiai pritariame taikiai Tarybinės vyriausybės politikai. Tačiau, jeigu kapitalistai sukurstyti trečiąjį pasaulinį karą, mūsų galinąjį dirbininkų klasę, tarybinę valstietiją, visi tarybiniai žmonės suduos agresoriams dar negirdėtą triuškinantį smagį. Tiems ponams pasibaigs žymiai blogiau, negu pasibaigė hitlerininkams, 1941 birželio 22 dieną užpuolusiems mūsų šalį.

JURGIS BURUNOVSKIS
Rajono statybos bare darbininkas

LKP rajono komitete ir rajono DŽDT vykdomajame komitete

APIE ŠIENAPIŪTĘ IR ANKSTYVOJO SILOSO PARUOŠIMĄ RAJONO KOLŪKIUOSE

Lietuvos KP Kupiškio rajono komitetas ir rajono Darbo žmonių deputatų tarybos vykdomasis komitetas pažymi, kad svarbiausia sąlyga gyvulininkystei vystyti, jos produktyvumui kelti ir užtikrinti socialistinių įsipareigojimų įvykdymui yra ap-

NUOTRAUKOJE: TARYBINIAI KARIAI SU
ATIMTOMIS IŠ VOKIEČIŲ VĖLIAVOMIS.
TASS'o fotokronika

„Mėsos ir pieno gaminsime daugiau“

TAIP NUTARĖ RAJONO GYVULIŲ AUGINTOJAI IR ŽEMĖS ŪKIO SPECIALISTAI, SUSIRINKĘ Į PASITARIMĄ RAJONINIŲSE KULTŪROS NAMUOSE.

— Mūsų rajonas—iš atsiliekantių respublikoje,—pažymėjo savo kalboje rajono vykdomojo komiteto pirmininkas Z. Derela,—todėl dabar labai rimtas uždavinys stovi prieš visus rajono kolūkių pirmininkus, žemės ūkio specialistus, visus gyvulių augintojus, kad trumpiausiu laiku išbriktume iš atsilikimo. Duoti valstybei daugiau pieno, mėsos, kiaušinių, vilnų—tai koks turi būti kiekvieno iš mūsų, draugai, tikslas. O juk dar daugelis kolūkių šiais metais, palyginus su praėjusiais, „Nemunas“, „Vlenybė“ ir kiti, praėjusiais metais anksčiau pradėjo šienapiūtę, pasigamino vitamininio šieno galvijų prieauglių ir klaukių šerimul.

Ankstyvojo siloso gamyba gerai buvo organizuota „Alizavos“, „Salamiesčio“, „Pirmosios vagos“ ir kituose kolūkiuose.

Elė kolūkių, kaip „Pakupio“, „Palangos“, „Juodpėnų“, „Švyturio“ ir kiti, šienavimo ir silosavimo darbus pradėjo vėlai, todėl didelis kiekis šieno appuvo, neteko didelio kiekio pašarinių vienetų ir virškinamų baltymų.

Praeitų metų patirtis rodo, kad tik ankstyvas šienavimas ir tinkamas šieno džiovinimas užtikrina kolūkių aprūpinimą aukštos vertės pašarais. Gero ankštinių žolių šieno kilogramas pavaduoja 0,5 kg grūdų. Toks pat vitamininio šieno miltų kiekis atstoja 0,8 kg grūdų. Vitamininio šieno pašarinis vienetas keturis kartus pigesnis už koncentratų pašarinį vienetą.
(Nukelta 4 psl.).

gamina mažiau mėsos, pieno. Pažymėtina, kad mėsos gamybą sumažino „Noriūnų“ kolūkis, pernai pirmavęs rajone. Pieno mažiau gaunama „Juodpėnų“, „Palangos“, „Bugailiškių“, „Šviesos“ ir kituose kolūkiuose. Tai akudus faktas!

Apie paršelių auginimą, bekonų penėjimą kalbėjo Baisogalos gyvulininkystės instituto mokslinis bendradarbis drg. Linkevičius.

— Mokslininkų nuomone,—pažymėjo drg. Linkevičius,—dabar reikia mėginti karves pratinti prie solesnio maisto.

Susirinkime kalbėjo rajono vyr. veterinarijos gydytojas A. Girštautas, „Salamiesčio“ kolūkiečio karvių melžėja J. Agejeva, „Byčių“ parodomosios bandomosios ūkio karvių melžėja D. Žiurlienė, „Pergalės“ kolūkiečio pirmininkas V. Skorupskis, M. Melnikaitis v. kolūkiečio zootechnikas F. Vilimas, „Byčių“ parodomosios bandomosios ūkio pirmininkas M. Šaka ir oisė kiti, kurie pažymėjo, kad pagrindinį dėmesį, siekiant pakelti rajono gyvulininkystę, reikia skirti kultūrinių ganyklų sutvarkymui ir plėtimui.

LKP rajono komiteto pirmininkas sekretorius A. Budbergis išanalizavo dabartinę mėsos bei pieno gamybos padėtį rajone ir nurodė tas klydusias, kurios stabdo šių gyvulininkystės produktų gamybą.

Pasitarimo dalyviai priėmė kreipimąsi į visus rajono gyvulininkystės darbuotojus ir specialistus.

Praėjusį šeštadienį ir sekmadienį Kupiškėje vyko liaudies šventė, kurioje dalyvavo svečiai iš broliškų respublikų, kupiškėnai revoliucionieriai, kovotojai už Tarybų valdžią, rašytojai, dailininkai, mokslininkai.

Plačiau apie šią šventę skaitykite sekančiame numeryje.

KAIP PADVIGUBINTI mėsos gamybą

nedaug. Šiomet jai pareigojau išauginti iki 300.

Prabėjusių metų klaidos įtikino artelės valdybą, kad pašarais reikia rimtai susirūpinti. Šiame metais padėtis taisoma iš pat pavasario. Kolūkyje pasodinta 60 ha bulvių, 15 ha puscukrinių runkelių. Nemažai pasėta ir grūdinių, ankštinių kultūrų. Jeigu ir toliau laukininkystės darbuotojai neapleis jų priežiūros, tai rudenį pilnai galima

Jau antra dešimtis metų, kai šeriu visuomenines kiaules. Pradžioje tikrai buvo nelengva. Bet meilė darbei, draugiška bendradarbių parama padėjo man nugalėti visus sunkumus. Tikrai nepardėsiu, jeigu pasakysiu, kodėl daug naujų dalykų sužinojau iš spaudos atspausdintų geriausių kiaulių augintojų pasisakymų. Todėl patariu visoms darbo draugėms nepalikti neskaitytų straipsnių laukininkystės klausimais. Aš neabejoju, kad jie tikrai bus naudingi kiekvienai kiaulių augintojai. Dabar nors trumpai norėčiau pakalbėti apie mūsų kolūkio laukininkystės laimėjimus bei nesėkmes.

Kad mūsų žemės ūkio artelė nepirmuotų rajone, tai visiems ne paslaptis. Tokia padėtis nemaloni nei valdybai, nei kolūkiečiams. Tačiau ji kartojasi kasmet. Pažvelkime kad ir į prabėjusius metus. Įsipaareigojom 100 ha ariamos žemės pagaminti po 51 centnerį kiaulinės mėsos, o pagaminom vos po 26,8 cent. Kur gi tokio gėdingo atsilikimo priežastis?

Pagrindiniu atbaidžiu, kliudančiu vystyti kiaulių ūkį, aš skaitau pašarų trūkumą. Be pakankamo pašarų kiekio ir geriausia kiaulių šėrikė nieko nepasieks. Tačiau mūsų kolūkio valdyba į pašarus žiūri labai abejingai. Ir kai šėrikės valdyboje reikalauja pašarama gerų grūdų, štai kokį atsakymą išgirsta:

— Tik pagalvokit, kiaulėms gerus grūdus sugalvojo šerčiai! O atliekos negerai? Jūsų bekonai bet ką suėd.

Žinoma, pagal pašarą ir rezultatai. Jeigu kolūkio valdyba tikrai būtų mums padėjusi, tai dėl mėsos gamybos nereikėtų raudonuoti. Kas liečia kiaulių šėrikę, tai jos dar tikrai atropiai ir sąžiningai. Ta proga norėčiau pakalbėti apie Julę Bočiulytę. Fermoje ji dirba trečius metus. Prabėjusiais metais prižiūrėjo 34 veislines ir 40 vienkartinę paršavedžių. Iš kiekvienos veislės kiaulės pernai ji gavo po 17 paršelių. Mūsų kolūkio sąlygomis—tai neblogas rezultatas. Aš auginu bekonus. Prabėjusiais metais išauginau jų tik 200. Tai gana

tikėtis gero derliaus. O jeigu bus geras derlius, tai tuo pačiu bus gausu ir pašarų, koncentratų.

Kiek man žinoma, kituose rajono kolūkiuose, kaip „Laisvės“, „Mituvos“, „Byčių“, įrengtos kiaulėms vasaros stovyklos. Jas reikia įrengti ir mūsų kolūkyje. Tuomet žymiai palengvėtų kiaulių šėrikė darbas, atpigėtų mėsos savikaina. Be to, kiaulės, laikomos vasaros stovyklose, daug sparčiau auga, esti atsparesnės ligoms. Taigi, iš to artelės turėtų daug naudos: sumažėtų kiaulinės mėsos savikaina, per tą patį laikotarpį būtų galima išauginti daugiau bekų. Tačiau mūsų kolūkio valdyba dar neįvertina vasaros stovyklų. Apie jas daug kalbama, bet darbas nejudą iš vietos. Laikas, tikrai laikas baigti tuščias kalbas.

Tad kartojau: jei kiaulės visą laiką bus aprūpintos pakankamu kiekiu maistingų pašarų, koncentratų, tai mes, kiaulių šėrikės, išauginsime dvigubai daugiau bekų ir savo įsipaareigojimus ne tik įvykdysime, bet ir viršysime.

MARĖ ZULONAITĖ
M. Molnikaitės vardo kolūkio
kiaulių augintoja

Gyvenimo sukuriuose

ONA BLAŽYTĖ — BUKAUSKIENĖ pergyveno tiek, kiek rotas kuris kitas. Kas tik jos nežino kolūkyje! Kur tik ji nebuvusi, ko tik nemačiusi! Dešimtyje knygų neįspasakosi šios moters gyvenimo, dešimtyje knygų neišrokoosi tų visų skriaudų, kurias jai padarė vokiškieji fašistai ir jų pakalikai. Tačiau ji viską ištvėrė, viską pernešė.

Nuo ko pradėti? Nuo vokiškųjų okupantų? Nuo tų siaubingų 1941 metų birželio dienų? O gal grįžti į smetoninius laikus? Nel! Pradėkime šį kartą...

Išymi paukštinkinė

Pažvelgi, būdavo, į paukščių fermą ir akių negali atitraukti. Ištiesai balta. Ištiesa judanti jūra. O kiek balsų balselių. Apsiklausyli sunku būdavo!

— Mūsų Ūnūtė tikra turtuolė, — kalbėdavo kaimynai, matydami paukštinkinę kieme kelis šimtus vištų.

Gražios, baltapukės vištos vaikštinedavo po kiemą, o šaunioji jų augintoja Ona Bukauskienė nesitverdavo džiaugsmu.

— Aštuntus metus su jomis užsilimu, ir kasmet vis geriau se-

DIDŽIOJO TĖVYNĖS KARO DIENOMIS

1961 METŲ BIRŽELIO MĖNESIO 22 DIENĄ SUKANKA 20 METŲ NUO FAŠISTINĖS VOKIETIJOS UŽPUOLIMO PRIEŠ TARYBŲ SAJUNGĄ. 1941 METŲ BIRŽELIO MĖNESIO 22 DIENĄ PRASIDĖJO TARYBŲ SAJUNGOS DIDYSIS TĖVYNĖS KARAS PRIEŠ FAŠISTINĘ VOKIETIJĄ. NUOTRAUKOJE MATOME KARINĮ PARADĄ RAUDONJOJE AIKŠTĖJE 1941 METŲ LAPKRIČIO 7 D.
TASS'o fotokronika

VISUOMENINĖ PASĖLIŲ APŽIŪRA

SU SĖJA DARBAI DAR NESIBAIGIA

TSKP CK sausio Plenumas pabrėžė, kad svarbiausias uždavinys žemės ūkyje yra žymiai padidinti visų kultūrų derlius.

Kaip suprato „Noriūnų“ kolūkio žemdirbiai šį Plenumo iškeltą uždavinį?

— Pavasario sėja užbaigta laiku ir aukštame agrotechnikos lygyje, — užtikrina artelės agronomė Anelė Marcinkevičienė. — Visos žemdirbių jėgos buvo laiku nukreptos į laukus, kas užtikrino sėjos įvykdymą visose brigadose.

Kas dėl sėjos, nesiginčysime su kolūkio agronomu. Tik, štai, norėtum prisiminti ir tokią taisyklę: su sėja darbai laukuose dar nesibaigia. Pasėjai laiku — gerai. Bet gerai pasėjus prižiūrėti — štai čia jau kita darbo pusė. Kaip gi „Noriūnų“ kolūkyje prižiūrimi pasėliai?

Iš karto reikia pastebėti, kad, kur technika, sąžiningi, darbštūs žmonės, ten viskas gerai einasi. Štai kukurūzų visus 30 hektarų pasėjo ir

dabar mechanizuotai prižiūri geriausias artelės traktorininkas Vytautas Vėžys. Kolūkyje pasodinti ir jau išpurenti visi 20 ha cukrinių runkelių. Tai labai gerai. Bet išretinta mažiau kaip pusė runkelių. O pats laikas būtų jau retinimą baigti. Linas užsėta 21 ha... na ir laukiama, kol juos spragės užpuls. Be to, buvo planuota dalį kukurūzų — 3 hektarus — auginti vaškinei-piepinel brandai. Tačiau šių kukurūzų sėja suvėluota. Dabar reikia kovoti už žaliosios masės derlių.

Pirmos brigados brigadininkas Bronius Stanys dar nesugeba sumaniai organizuoti kolūkiečių pasėlių priežiūrai. Tai rimtai turėtų susimąstyti ir kolūkio pirmininkas L. Marcinkevičius, ir artelės valdyba, ir agronomė Anelė Marcinkevičienė. Žmonių paskirstymas brigadose turi būti išspręstas jau šiuo metu. Tik tuomet bus galima kovoti už gausius derlius ir „Noriūnų“ kolūkyje.

K. VALAITIS

„UŽ GAUSŲ DERLIŲ“

Kodėl jiems nerūpi pasėlių priežiūra?

Gerakiai suvėluoja sėją „Tiesos“ kolūkio žemdirbiai. Vadinasi, norint išauginti neblogą derlių, dabar reikia visomis išgalėmis rūpintis pasėlių priežiūra, jų purenimu mechanizuotu būdu, o taip pat cheminėmis priemonėmis naikinti piktžolės. Ar „Tiesos“ stengiamasi eiti šiuo teisingu keliu, ar visos jėgos skiriamos gausiems derliams išauginti? Deja, ne.

II brigadoje dėl brigadininko P. Žalinkevičiaus apsilaidimo kukurūzai pasodinti beveik į visiškai nepatvirtą organinėmis trąšomis dirvą. Pasodinti ir... pamiršti. Daug piktžolių ir kituose pasėliuose.

Kodėl gi pasėlių priežiūrai pilnai nepanaudoti technikos? Pagaliau, visi kolūkiečiai turi būti suinteresuoti gausių derlių išauginimu.

Kolūkiečiai Julė Štillienė gauna pasodybinį sklypą, naudojami kolūkinio sodo vaisiais, laiko dvi karves, valdyba išskiria joms ganyklas. Argi jai nerūpi visuomeniniai pasėliai, kada toks ūkis namuose? Aišku, kad ne. Nesirodo artelės laukuose ir Povilas Baltušis. Jis labiau suinteresuotas apsirūpinti pašaru dėl dviejų asmeninių karvėlių. Kazio Štilio, Petro Masaičio tvartuose taip pat yra po dvi karves.

Štai dėl ko dalis kolūkiečių nesuinteresuoti visuomeninių pasėlių priežiūra. Juk jie vos spėja traukyti be salko išplėstus asmeninius ūklus.

P. BANYS

Sesuo ir brolis

kasi, vis geriau atrodo vištelės... Duokit gerų pašarų — kalnus kiaušinių surinksiu! — sakydavo moteris.

Ji savo žodį tesėdavo. Sąžiningai, nuosirdžiai dirbdama, šaunioji paukščių augintoja iš kiekvienos dedeklės surinkdavo po 100 ir daugiau kiaušinių. Tai geras rezultatas, ypač kai gerai buvo žinoma, kad „Palangos“ kolūkis

vis dar tebėra atsiliekantiųjų eilėse.

Niekad nepamirš paukštinkinę Ona Bukauskienę vieno pokalbio su kolūkio pirmininku. Sustabdė ją kariai pirmininkas kieme ir pasakė:

— Gerai dirbi, Onut...

— O kaip gi, reikia dirbti, kad tik svetkatos užtektų...

— O ar nenorėtum nuvažiuoti į Maskvą? — staiga paklausė pirmininkas.

— Juokaujat, pirmininke, kas mane ten veš...

— Ar rimtai kalbu. Juk tu — geriausia paukštinkinė, pirmėnė!.. O kas gi kitas važiuos į Maskvą, jei ne pirmėnė!

Ir taip vieną rytą su daugeliu kitų rajono bei respublikos pirmanių Ona Bukauskienė išvažiavo į Tėvynės širdį — Maskvą. O kiek ten visokių išpažčių, kiek neužmirštamų susitikimų su kitų respublikų žemdirbiais, paukščių augintojais! Argi viską galima prisiminti, viską išpasakoti?

— Grįžau, pamenu, iš Maskvos, — pasakoja paukštinkinė, — taip ir nebeužstygstu vietoje, rodos, vien tik naujovių ir ieškok...

Daug tada visko pasilė kolūkio vadovams šaunioji paukštinkinė. Ir pašarų maistingesnių, geresnių reikalavo, ir net fermą prašė pastatyti.

— Gerai, gerai, — sutikdavo buvę kolūkio vadovai; deja, tuo viskas ir baigdavosi.

Ona Bukauskienė, kaip minėjau, net aštuonis metus kolūkyje dirbo paukštinkinė. Ir ne bet kokia paukštinkinė, o gera, sąžininga, atsidavusi, visų gerbiama ir mylima. Tačiau vieną dieną įžymioji paukštinkinė Ona Bukauskienė atėjo į kolūkio valdybą su pareiškimu.

— Labai sunku pamesti mylimą darbą, bet ilgiau nebeįstversiu, — pasakė ji. — Visiškai nustoju sveikatos... Suprantate, jau ir šeštą dešimtį baigiu, o teisingiau — vis labiau atsiliepiu lageris, Vokietija... Savo vištelėms tokio lesalo bijočiau paduoti, kokiu ten gyvus žmones maitino...

Vieną rūsčią naktį

Į trobą kažkas pasibeldė. Su virpančia iš baimės širdimi Ona Bukauskienė pakilo iš lovos ir pristinko prie lango. Nakties tamsioje stoviniao kažkoks vyriškis.

Kiaulių augintojas

Naujojo kaimo ŽMONĖS

Vladas Ragauskas

Dar praeitų metų gruodžio pradžioje, kada visa tarybinė liaudis ruošėsi tinkamai sutikti TSKP CK sausio Plenumą, „Noriūnų“ kolūkio šaunieji gyvulių augintojai pirmieji rajone raportavo apie socialistinių išpareigojimų įvykdymą ir viršijimą mėsos gamyboje.

Tada gerai padirbėjo artelės bekonų augintojai Albinas, Tautvilis, Felksas Rasimavičiai, Teklė Jokšienė, — prisimena kolūkio pirmininkas L. Marcinkevičius. — O ir verselių augintojai Petras Augulis su Zina Rudiene stropiai dirbo.

Šiais metais naujos jėgos įsiliejo į bekonų augintojų būrį. Vladas Ragauskas kiaulių augintoju pradėjo dirbti nuo šių metų vasario mėnesio, bet ir jis spėjo tirti savo svarų, kaip augintojo, žodį. Dabar Vladas prižiūri 125 kiaules, kurios į parą pritauga po 700 gramų svorio. Ši mėnesį V. Ragauskas pristatys valstybei 25, o metų gale — 200 bekonų. Vladas ne tik seria ir prižiūri kiaules. Jis augina ir paršelius. Kiaulių augintojas rengiasi, kad ir šiais metais artelės socialistiniai išpareigojimai mėsos gamyboje būtų taip pat užtikrintai įvykdyti.

Pasitinkant TSKP XXII suvažiavimą, artelės gyvulių augintojų tarpe išsivystė platus socialistinis lenktyniavimas.

— Aš kviečiu į socialktynes kiaulių sėrikę Danutę Jokšytę, — per ataskaitinį rinkiminį kolūkio narių susirinkimą pareiškė Vladas Ragauskas savo draugams. — Nuo šios dienos savo darbą ir jėgas skiriu tam, kad mano išauginti paršeliai, bekonai ir kiaulės kolūkiui duotų kuo daugiau naudos.

Br. JONUŠKA

«Noriūnų» kolūkis.

DIDŽIOJO TĖVYNĖS KARO DIENOMIS

1961 METŲ BIRŽELIO MĖNESIO 22 DIENĄ SUKANKA 20 METŲ NUO FAŠISTINĖS VOKIETIJOS UŽPU-LIMO PRIEŠ TARYBŲ SAJUNGĄ. 1941 METŲ BIRŽELIO MĖNESIO 22 DIENĄ PRASIDĖJO TARYBŲ SAJUNGOS DIDYSIS TĖVYNĖS KARAS PRIEŠ FAŠISTINĘ VOKIETIJĄ.

NUO TARAUKOJE: BERLYNAS. TARYBINIŲ TANKŲ KOLONOS PRAVAŽIUOJA PAGAL BRANDENBURGO VARTUS.

TASS'o fotokronika

— Ko jums čia reikia? — paklausė moteris ir pridėjo: — Vokiečiai neleidžia naktį traukti. — Negi nepažįsti, Onut? — pasigirdo linksmas, girdėtas balsas, ir tuoj ji atpažino savo broli Antaną Blažį.

— Iš kur gi tu dabar? — nušvito moteris ir nuskubėjo atidaryti duris. — Vėlyu laiku valstietiška draubūzė apsirėngęs jaunas, stambus vyras, Antanas Blažys. Įstojęs į Komunistų partiją 1928 metais, Antanas visą jėgą pasiskyrė kovai už darbo žmonių laisvę, už laimę ir šviesią gyvenimą. Šimtus knygų, traktatų, žurnalių, laikraščių propagaciją jis atgabendavo į Kupiškį ir čia išdalindavo darbo žmonėms.

— Ar nepateksi saugumui į rankas, bus tau tada...

— Nepagaus, — numodavo jis ranka. — Moku aš propagaciją slapstyti...

— Iš tiesų Antanas Blažys buvo nepažinomas. Dešimties metų buvo padaryta, bet žvalgybininkai

nieko nepesidavo. 1910 metais atkūrus Lietuvą Tarybų valdžią, Antanas Blažys pradėjo dirbti LTSR Vidaus Reikalų komisariato žinyboje. O kai hitlerinė Vokietija užpuolė Tarybų Sąjungą, su kitais darbo žmonėmis Antanas pasitraukė į šalies gilumą. Ten pasirengęs, vėliau grįžo į Lietuvą pagrindiniam darbui.

APETITAS ATsirADO BEVALGANT

Naujai išleistas Šimonų universalinės oarduotuvės-valgyklos statybos darbu vykdytojas Stulpinas pasijuto lyg į dešimtą dangų patekęs. Iš pradžių, norėdamas įsistatyti vadovams stropiai ėmėsi darbo. Bet pagunda prie baltakės buvo tokia didelė, kad geriausiai išgaravo kaip dūmas. Ne pasitaptis, kad, norint kas dieną gerti, reikia daug pinigų, o jų Stulpinui visuomet būdavo mažai. Taip ir pradėjo nebeatsikirti darbu vykdytojas, kur jo paties pinigai, o kur darbininkų atlyginimai.

Jūs, broliukai, dar palaukite. Nespaus paskyrų sutvarkyti, — teisingai prieš darbininkus Stulpinas, prageręs atlyginimams skirtus pinigus. — Tokia botvarka, kontrolės nebuvimu netruko pasinaudoti ir kiti valstybės pareigūnai. Pirmiausia „iniciatyvos“ ėmėsi statybos brigadininkas Vincas Remeikis.

— Nėra ko snaudsti, — kalbėjo jis darbininkams Juozui Mažyliui, Semionui Leonovui ir automašinins vairuotojui Broniui Diržiui. Turime visas sąlygas pasipildyti. Tik reikia nesnaudsti. O kai turėsime pinigų — deginėlės tikrai nestings. Žinoma, ir Stulpino nenuskriausime. O vogti iš valstybės jokios nuodėmės nėra, nereikės nei išpažintis eiti.

Neilgai laukus, šios trejųkės žodžiai pavirto darbais. 17 maišų kovojo cemento Bronius Diržys nuvežė į Pelyšių kalmą ir už 450 rublių (senais pinigais) pagdavė Kl-

bildžiui. Visai taisyklai sakoma, kad apetitas atsiranda bevalgant. Taip buvo ir su šiais valstybės turto grobintojais.

— Dar padarykime reikiuką, — pradėjo keletą dienų nuo pirmosios vagystės, vėl savo bendram kalbėjo Vincas Remeikis. — Juodžūnų kaimo pas Povilą Buzą žinau gero alaus. Nuvešime jam penketą maišelių cemento, atsigersime iki valait ir dar vienas-kitas rubliukas liks.

Atsigerti alaus pas Povilą Buzą atsigėrė, bet šis reikėjo vagiškams buvo paskutinis. Nėra abejonių, kad visai ne mūsų laikų „edivyras“ gaus pagal nuopelnus. O ypatingai tas liečia šios vagių grupės vadovą, užtikėjusį visuomeninio turto grobintoją Vincą Remeikį. Jo darbe milijonas darbuotojų rado užkasta apie 200 kg armatūrinės geležies.

— Aš nieko apie ją nežinau, — begėdiškai melavo V. Remeikis. — Aš per visą gyvenimą nesu nei mažiausio krislėlio pasisavinęs. Taip man daryti neleidžia krikščioniškas tikėjimas.

Žinoma, tokios saldžios Vincas Remeikio kalbos nieko nesugraudino. Kad ir kažkaip vilkas dangstygtis avies kailių, vistiek bus išaiškintas.

Šimoniečiai teisėtai reikalavo priverti vieng karį uodegą ir Povilui Buzui, kuris nesiliauja spekuliuojęs alumi. Ne mažiau reikėtų spustelėti ir Klbidžiui.

D. LAPAŠINSKAS
Milicijos darbuotojas

Dar praeitų metų vasarą agronomė Valė Pivoriūnaitė pareiškė norą dirbti atsiliekančioje „Aušros“ kolūkio II laukininkystės brigadoje. Mergina kibodarbą su energija ir pasiryžimu nugalėti visas kliūti. Agronomės V. Pivoriūnaitės trūsas veltui nenuėjo.

D. VALYS

Vieną vakarą, jam einant Vilniaus miesto gatve, prie jo prisėdė fašistų pakalikai broliukai Klaidėnai iš Žiogų kaimo (Pardėlio raj.).

— Blažiuok! Aukštyn rankas! Antanas neprisipažino, kad juos pažįstas ir kad jis yra tikrai Blažys. Tris mėnesius tęsėsi tardymas ir kančios.

— Aš ne Blažys, — sakydavo vieną ir tą patį pagrindininkas. Kartais fašistai tik tiek iškan-kindavo, jog jis ryždavosi kalėjime pats nusižudyti. Bet vis nepavykdavo. Per daug budriai buvo sekamas. Galų gale fašistai, įsitikinę, kad Blažys nieko nepasakys, nutarė jį „paleisti“ ir, kad užliktų pagrindį, sekti kiekvieną jo žingsnį.

— Tegali gyventi tik Vilniuje arba Kaune. Tačiau Antanui to tik ir teretėjo. Vieną naktį jis atsirado jau Bukauskų šeimoje, Tatkonyse.

— Tai ką dabar galvoji daryti? — klausė sesuo.

— Pabėsiu keletą dienų, jeigu laikysite, ir dumsiu į Kauną. Ten veikia stipri pagrindinė organizacija...

Klek pailsėjęs, Antanas išvyko. Tačiau ilgai jam kovoti nebeteko. Susekė jį ir 1943 metais nužudė.

Hitlerininkai keršija

Vieną vakarą į Tatkonių kaimą atvažiavo policininkai. Kaustyti jų padai sukaukšėjo Bukauskų troboje.

— Renkites! — įsakė policininkai. — Teks gerokai pakeliauti, įsidėkit ko nors užkąsti...

Antanas ir Ona Bukauskai tą patį vakarą buvo nugalėti į Skapiškio miestelį. Tarp kitų baltaraiščių moteris atpažino Alfonsą Mažylį ir Antaną Jurėną iš Girvalakių kaimo.

— Ruoštis! — staiga pasigirdo saukšmas. — Ruoštis visiems! Atsidūrė Rokiškyje. Kažkoks hitlerininkų pakalikas paklausė: — Už ką tave?

— O ką aš žinau? — atsakė moteris.

— Tu buvai teismo tarėja! Žmones rįjai! — suriko net pažallavęs policininkas.

Vyrą šiaip taip paleido, bet Ona Bukauskienė išgabeno į Vokietiją. Penkias dienas užkaltuose vago-

nuose duso vyrai ir moterys, penkias dienas, neturėdami vandens, troško niekuo nekalti žmonės. Pagaliau vieną dieną traukinys sustojo stambiam Frankfurto mieste. Požemiuose atsavo didžiuliai fabrikai. O ten dirbantieji žmonės, įvairių tautų belaisviai, hitlerininkų nuolat mušami ir kančiomis badu, krito šimtais ir tūkstančiais. Ona Bukauskienė pateko į skalbyklą.

— Skalbdavome drabužius vos nemirdamos iš bado... Bet baisiausiai buvo tai, kad tekdavo daugiausia plauti tik kruvinius, sušandytus, skytelus drabužius, — pasakoja ji.

Kartą prie skalbyklos atvarė kelias dešimtis vos besilaikančių ant kojų belaisvių.

— Žinot ką, moterys? — kreipėsi Ona į savo drauges. — Atiduokime jiems savo vakarienę... Juk jie nei dienos nebeįstovės, jei nepadedime.

Ir nors skalbėjos buvo įvairių tautybių, bet daugiau raginti nei vienos neberetėjo. Visos nesuyruodamos pritarė Onos Bukauskienės minciui. Tačiau kitą dieną apie šį įvykį sužinojo fašistų pakalikė vertėja Liucija.

— Jeigu dar kartą sužinosiu, kad šeriat mirtininkus, nebeteks daugiau saules regėti...

Netoli skalbyklos augo nedidelis miškelis. Jame hitlerininkai irgi kažką buvo numatę įrengti, tačiau apie tai, žinoma, niekas nieko nežinojo. Į tą mišką tevarydavo dirbti vien tik tuos, kuriuos greitai laiku ruošėsi nužudyti. Nežmoniškas būdavo skalbėjų valgis, bet dar biauresnį gaudavo miške dirbantieji belaisviai. Negalėjo moterys jiems padėti maistu. Tačiau druska perduoti šiaip taip įstengdavo.

— Suvyniojam, būdavo, į mažus popierėlius druska ir išmėtome juos po mišką. O belaisviams to tik ir teretėdavo, — pasakoja Ona Bukauskienė. — Vis skanesnė „sriuba“ būdavo...

Tai buvo įvairių tautybių, įvairių pažiūrų žmonės, tačiau jie turėjo tik vieną priešą — hitlerinį žvėrį, su kuriuo nuolat kovodami, laukė Tarybinės Armijos. Ir jie sulaukė. Tautų draugystė — didi jėga.

VI. JASINSKAS

Koks skirtumas tarp kurmio ir šio žmogaus?

Sakys, mielas skaitytojai, kad kurmis rausiasi žemėje, o Vilius Poška, „Aušros“ kolūkio kolūketis, po šią žemę vaikšto. Atsiet, panašumo nėra. Tačiau...

Kai „Aušros“ kolūkio pirmininkė Genė Vilnonienė ir valdybos nariai posėdžiavo, Vilius Poška prasirausė pro kolūkio klojimo pamatus ir iš ten išnešė apie 35 kg visuomeninams pasėliams tręši skirto sulfato.

— Tai bus alučio su puta, — gardžiuodamasis pats sau kalbėjo V. Poška, berdamas vogtąjį sulfatą savo pasodybiname sklype, kuriame pasėti miežiai.

Nejaugi ir valdyba lauks, kol iš šių miežių bus padarytas alus?

V. SARAPINAS

ANTANO PABERALIO VALDOS

Antanas Paberalis gyvena Šnipiškio kaime, esančiame tarp Sepetos durpių-kraiko gamyklos ir tarpkolūkinės plytinės „Žalbas“.

— Įsikerojo Paberalis kaip piktžolė neprižiūrimame pasėlių plote, — dažnai kalba apie jį aplinkiniai gyventojai. Ir tikrai, jis naudojasi neribotais ganyklų, dirbamos žemės plotais. Vien daržovėmis, bulvėmis apsidino apie 3 ha, dobilais — 1 ha. O visuomenės naudai nepajudina nei piršto. Nebandyk Paberaliui to ir priminti, nes kai apibers įvairiausiais „kalbos turtingumais“, tai net ausys links.

Apart dviejų karvių, prieauglio, Paberalis laiko ir asmeninį arkli, kurį dažnai išnuomoja Petrui Norkūnui, Broniui Norkūnui, Petrui Juknai, Kaziiui Graičiūnui. Už arkli iš kiekvieno išlupa po 15 rb.

Nejaugi dar ilgai bujos ši visuomenės piktžolė?

N. BARONAS

PATARLĖ

Pamiršta, kaip kilnojamojo kieno mechanikas Algis Pukenis savo tiesioginį darbą, kai sužino, kad netoli organizuojami šokiai arba gegužinė. Tada jis palieka be priežiūros kinofilms, aparatūrą ir net susirinkusius žiūrovus.

A. KERŠULYTĖ

Mūsų medžiagos pėdsakai

„Taip toli nenuvažiuosi“

Tokio pavadinimo straipsnelis buvo atspaudintas „Stalino keliu“ Nr. 40 (1523). Jame buvo rašoma, kad kai kurie kupiškio autotransporto ūkio mašinų vairuotojai kartais neblaivūs sėda prie vairo.

Gautas ataskaitas, kad šiuo metu padėtis iš pagrindų ištaisyta, pagerėjo. Budintys automašinas, dispošerai sistemingai kontroliuoja vairuotojų darbą, nuolat tikrina automašinų technikinį stovį.

Vairuotojas Petras Mikšys šiuo metu yra vienas iš pavyzdgingiausių autoūkio darbuotojų. Straipsnelio minėta Gindra Vizbarienė jau dirba Sepetos durpių-kraiko gamykloje.

VI. JASINSKAS

1945 METAI. VIRŠ REICHSTAGO PERGALĖS VĖLIAVA IŠKELTA.

TASS'o fotokronika

Specialistas pataria

KOVOKIME PRIEŠ SODŲ KENKĖJUS

Jau praslinko pora dešimtmečių, kai savo sodyboje stengiuosi pašalinti piktžoles ir įvairius vaismedžių kenkėjus. Daug visko dariau, bet vis nepasisekdavo surasti veiksmingesnių būdų kenkėjų ir piktžolių naikinimui. Sodybą 1949–52 metais tiesiog užplūdo dilgynės, agrastai naikinančiai paveikė valkčiagybis, o serbentams, obelims ir vyšnioms ne tik lapus suriedavo į „ožio ragą“, bet ir vaisiai supūdavo ant medžių. Labiau apsikrėtusio sodo man matyti neteko. Atlikus asmeninę sodyboje kelių metų bandymus su chemikalais prieš ligas ir kenkėjus, o taip pat ir piktžoles, padėtis pagrindinai keičiasi, ir esu tikras, kad, elnant ta kryptimi, yra galimybė ne tik piktžoles su kenkėjais likviduoti, bet ir nereikalingus krūmus, kalp, pavyzdžiui, karklus sodyboje arba kelių pagrionuose.

Šiuo metu, esant nepastoviam orui, sodybose ypatingai puola vaismedžius ir vaiskrūmius įvairūs amarai, kurie nugraūžia lapus arba juos surieda, apsūdami kenkėjų lėitukes. Daug gyventojų nusiskundžia lapijos naikintojais ir kreipiasi pavieniui į prekybos-tiekimo kontorą, prašydami preparatų arba patarti, kaip kovoti su kenkėjais. Tuo būdu man ir kilo mintis pasidalinti turimu šioje srityje patyrimu dėl apsaugos priemonių ne tik prieš kenkėjus, bet ir prieš piktžoles, nes kova su kenkėjais soduose yra bendras visų sodo mėgėjų reikalas. Vienoje vietoje sunaikinti kenkėjus neįmanoma. Šis darbas turi būti plačios apimties.

Prieš amarinius lapgraužius obelims, kriaušėms, vyšnioms, slyvoms, serbentams gerai padeda purškimas anabario sulfato skiediniu 0,2

proc. Bet dar žymiai geriau paveikia, kai į šį skiedinį primašoma 1 proc. DDT milelių. Taigi, 100 litrų vandens reikia 200 gramų anabario sulfato ir 1 kg DDT milelių. Viskas gerai sumaišoma, perkošiama per marlę ir pilama purkštuvu. Nupurškus, po 2–3 dienų amarai dingsta, o jei dals jų lieka, tai purškimą reikia pakartoti tik po 8–10 dienų.

Prieš vyšnių šakučių džiūvimą ir geltonųjų slyvų sūdabraligę, kuri padaro nevaisingas slyvas, kol kas prietaikomų chemikalų nėra. Čia padeda tik senų slyvų iškirtimas ir gera ataugų priežiūra.

Prieš agrastų valkį ir serbentų lapų rūdis kova yra sunki, bet sėkminga. Čia reikia ir chemikalų, ir fizinės jėgos. Reikalinga pokrūmių žemę išpurenti, rudenį sausas ir apkrestas amarais agrastų šakutes iškirpti, kasmet atlikti krūmų praretinimą. Sėkminga kovos priemonė būna tuomet, kai vaiskrūmiai būna gerai prižiūrimi, trašūs ir nepertanklaus. Po vaiskrūmių ir jų artimoje aplinkoje nepatartina laikyti atvirame stovyje mėšlą — ji reikalinga vežti iš rudens ir gerai apkasti žemėmis, be to, būtina naikinti po krūmiais vėsinčius augalus, o ypač varputį, nesodinti raudonųjų serbentų netoli pušų, nes jose veisiasi serbentų rūdys, o varputyje agrastų amarai palaiko gyvybę ir vėliau puola agrastus. Be to, amarai žlemoja ir agrastų vienmečių ūglių viršūnę, kurias reikia nukirpti, surinkti ir sudeginti dar iš rudens. Atlikus šiuos darbus, chemikalų veikimas bus garantuotas.

Kovos būdas prieš dilgynes ir kitas piktžoles yra labai sėkmingas su preparatu „Dikonirt“, bet, naudojant didesnes dozes, jis yra kenksmingas vaiskrūmiams ir vaismedžiams bei dekoratyviniams medžiams. Jis neligiamai veikia tuos augalus, ant kurių tiesiogiai patenka

APIE ŠIENAPIŪTĘ IR ANKSTYVOJO SILOSO PARUOŠIMĄ RAJONO KOLŪKIUOSE

(Atkelta iš 1 psl.).

Vitamininio šieno kokybė didele dalimi priklauso nuo to, kokioje augalų vystymosi fazėje žolę nuplausime ir kokiu būdu džiovinsime. Vienas hektaras raudonųjų dvižolių dobilų, nuplautų žydėjimo pradžioje, duoda vidutiniškai 380 kg proteinų (baltymų), o nuplautų žydėjimo pabaigoje — proteinų kiekis sumažėja daugiau kaip trečdaliu. Suvėlinus varpinių žolių šienavimą, gaunamą dar didesni baltymų nuostoliai. Džiovinant žolę ant žemės, saulės spindulių įtakoje žūsta daug vitaminų, jų tarpe provitaminas A (karotinas), o taip pat baltymų. Vitamininiam šienui žolę būtina džiovinti tik žaiginiuose.

Eilė rajono kolūkių šių metų šienapiūtė ir ankstyvojo siloso raugimui jau visai pasiruošė. „Nemuno“, „Naujo gyvenimo“, „Vedrupio“, „Pergalės“, „Byčių“, „Adomynės“ ir kituose kolūkiuose pagaminta pakankamas kiekis žaiginių, atremontuotos šienapiuvės.

„Lėvens“, Mičurino vardo ir „Pirmūno“ kolūkiuose šiais metais visai negaminami žaiginiai; „Juodpėnų“, „Lukonių“ ir „Laukminiškių“ kolūkiuose pagaminta šiais metais tik po 10–20 žaiginių.

„Mūsų rytojaus“ kolūkyje iš dviejų turimų traktorinių šienapiuvių nei viena neat-

remontuota, žaiginių gamybos planas įvykdytas tik 31 proc.

Rajono kolūkiai turi galimybę pagaminti nemažą kiekį ankstyvojo siloso iš pekių, paupių, krūmų žolės, taip pat iš vienmečių ir daugiamečių žolių, o vitamininį šieną iš Ilucernos, dobilų, kultūrinių pievų šieno.

Lietuvos KP Kupiškio rajono komitetas ir Kupiškio rajono Darbo žmonių deputatų tarybos vykdomasis komitetas įpareigoja kolūkių valdybas, žemės ūkio specialistus, laukininkystės brigadininkus pašalinti šienapiūtė bei siloso gamybos pasiruošimui trūkumus ir nedelsiant pradėti gaminti vitamininį šieną ir ankstyvąjį silosą. Vitamininiam šienui būtina pirmoje eilėje plauti Ilucerną, dobilus, jų tarpe plauti, kurių antroji žolė bus palita sėklai, kultūrinių ir derlingų užliejamų pievų žolę. Vitamininiam šienui varpinės žolės pradėti plauti prieš žydėjimą, ankštines — butonizacijos stadijoje. Užtikrinti, kad visas šienas būtų džiovinamas ant žaiginių, taip pat nedelsiant būtų suremontuotos ir paruoštos pašarų laikymui daržinės, siloso duobės ir kitos patalpos.

Kolūkių pirmininkai turi užtikrinti, kad šiais metais būtų pagaminta nurodyti

kiekiai vitamininio šieno, skaičiuojant, kad kiekvienam veršeliui tektų po 200 kg, veislinei kiaušiai su prieaugliu po 500–900 kg, aviai — 50 kg, kiekvienam paukščiui — nuo 5 iki 18 kg, o ankstyvojo siloso — apie 20–30 proc. metinės reikmės.

Rekomenduoti kolūkių valdyboms nustatyti materialinio paskatinimo priemones už šienapiūtės ir siloso ruošimo darbus, taip pat įtraukti į šiuos darbus kiek galima daugiau gyvulininkystės darbuotojų.

Kolūkių vadovai ir žemės ūkio specialistai turi patikslinti kiekvieno ūkio šieno poreikius ir pagal tai paskirti reikiamus plotus šienavimui.

Užtikrinti, kad suvežtas į daržines šienas būtų apmaituotas, užpajamuotas ir apsaugotas nuo gedimo bei savaiminio užsidedimo.

Reikia, kad „Byčių“ parodomasis bandomasis ūkis praktiškai parodyti kolūkių vadovams, žemės ūkio specialistams ir laukininkystės brigadininkams, kaip naudoti žaiginius ir paruošti geros kokybės vitamininį šieną bei silosą.

Rajoninis susivienijimas „Lietuvos žemės ūkio technika“ ir vartotojų kooperatyvas privalo pilnai aprūpinti kolūkius šienavimo inventoriu bei atsarginėmis dalimis.

Po gimtąjį kraštą

Baigiantis mokslo metams, Šimonių vidurinės mokyklos moksleiviai nusprendė surengti turistinį žygį po gimtąjį kraštą, aplankant Panevėžį, Pasvalį, Biržus ir kitus miestus.

Ir štai gražų, saulėtą vasaros rytą keturiolikos dviartininkų grupė, vadovaujama mokytojo Vl. Černiaus, pasuko keliu į Panevėžį. Jame turistai aplankė mėsos kombinatą, apžiūrėjo naujas statybas, pabuvojo kitose vietose.

Po to turistai savo dviračius pasuko Pasvalio link. Čia jie palisėjo ir apžiūrėjo miestą, susipažino su rajono pasiekimais. Sekantį rytą jie jau važiavo į Biržus, pakeliui aplankę Kirdonių gipso laužyklą, o taip pat Likėnų kurortą. Visiems patiko Biržai, jo apylinkės. Ypač susidomėjo turistai klausėsi „Stalo“ fabriko darbininkų pasakojimų apie fabriko įsikūrimą, jo praeitį. Turistai apžiūrėjo ir seną gynybinę Biržų pilį, kuri dabartiniu metu yra rekonstruojama.

Po to turistai pro Pandėlių pasuko į namus. Nors

Ir nedidelis buvo maršrutas, tačiau kelionės metu pergyventi įspūdžiai pasiliks ilgai atmintyje. Parvažlavę namo, turistai iš surinktos medžiagos ruošiasi sudaryti turistų dienoraštį.

A. BALANDIS

Redaktorius S. ZAUKA

Š. m. birželio mėn. 25 d. 12 val. Kupiškio kultūros namų salėje šauktamas sodininkystės draugijos narių susirinkimas.

Draugijos valdyba

Kupiškio rajone, Rudilių apylinkėje, Dūbliškių kaime parduodamas gyvenamasis namas su keliais ūkiniais pastatais ir sodu. Kreiptis pas pil. Bronę Navickienę, gyvenančią ten pat.

Mirus „Ateities“ kolūkio kolūkiečiui — komjaunuoliui Vilčinskui Algijui, kolūkio pirminės komjaunimo organizacijos nariai giliai užuojautą reiškia velionio motinai ir broliams.

Rajono vyr. darbų vykdytojo statybos baro partinė, komjaunimo ir profsąjunginė organizacijos reiškia giliai užuojautą Tubeliui Kaziui, jo mylimai motinai mirus.

Kupiškio rajono Darbo žmonių deputatų tarybos vykdomojo komiteto darbuotojai reiškia giliai užuojautą rajono architektui Šiliniui Alfonsui, jo motinai tragiškai žuvus.

STALINO KELIU

4 psl. 1961 m. birželio 21 d.